

Landets Kommuner, derom er der ingen Tvivl, medens der er andre, der paa Grund af deres Helbredstilstand eller andre særlige Forhold er ganske ude af Stand til at bidrage til deres Underhold. Det er disse sidste, det gælder om at komme til Hjælp, og det lader sig ikke gøre — naar man da ikke vil gaa op til faste Takster af en Højde, som ikke kan bæres af Samfundet —, uden at der gives en vis Plads for det frie Skøn. Udenom dette kommer heller ikke det ærede Medlem Hr. Vesterager. At det ærede Medlem betegner dette som ensbetydende med, at jeg i denne Sag fremviser et Dobbeltansigt, eet overfor Skatteyderne og et andet overfor dem, der skal have Aldersrente, det vidner kun om, hvor langsomt det ærede Medlem erhverver sig en nogenlunde indgaaende Forstaaelse af det, det drejer sig om; og efterhaanden som det ærede Medlem kommer ind i Sagen, vil han sikkert ikke gøre sig skyldig mere i den Misforstaaelse.

Jeg kan forsikre det ærede Medlem Hr. Holdgaard, at jeg er i Dag hverken mere eller mindre villig til Forhandling end ved Forslagets Fremsettelse, og denne Villighed vil jeg fremdeles vise, idet det, der er Hovedformaalet, naturligvis maa fastholdes, Beparelsen, medens der dog bør blive Plads for en virkelig Hjælp til de gamle, som trænger dertil og ikke kan faa tilstrækkeligt gennem Fastsættelse af nogle faste Takster, hvis økonomiske Virkning er til at bære. Dette er Forudsætningen for min Forhandlingsvillie, og i samme Grad, som man vil opfylde denne Forudsætning, vil man finde mig rede til at tage en hvilken som helst Udformning af denne Lovgivning under Overvejelse.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Lundberg har Ordet for en kort Bemærkning.

Lundberg: Den højtærede Indenrigsminister har en vis Svaghed for, hver Gang der lyder en Røst fra Socialdemokraterne til Fordel for de gamle, og hver Gang der ude omkring i Landet paa et Møde er givet Tilslutning fra vor Side til Kravet om at komme de daarligst stillede blandt de gamle til Hjælp, at skyde os i Skoene, at naar vi tager en saadan Stilling overfor dette Problem, saa er det for at fiske Stemmer. Den højtærede Indenrigsminister kan overhovedet ikke tænke sig, at vi Socialdemokrater skulde kunne nære ærlige Følelser, eller at vi skulde kunne føre ærlig Tale, naar vi undertiden slaar

et Slag for disse gamle Mennesker; han mener, at saa er det selvfølgelig Stemme-fiskeri. Den højtærede Indenrigsminister sagde, at vi skal passe paa, at denne Fisker Stemmer eller dette Køb af Stemmer ikke skal blive os Socialdemokrater for dyrt i det lange Løb. Jeg vil paa det bestemteste tilbagevise denne Insinuation fra den højtærede Indenrigsministers Side. Han har ikke den fjerneste Ret til at komme med saadanne Udtalelser overfor os. Og naar den højtærede Minister siger, at den Vind, der synger os i Ørene, er Kravet fra Erhvervslivet om Skattelettelse, og det er derfor, man maa give Kommunerne det frie Skøn, saaledes at de kan faa Lejlighed til at plukke lidt fra de gamle Mennesker — for det maa jo være den eneste Hensigt —, saa kan han være ganske overbevist om, at det vil ogsaa komme til at synges i hans Øren efter det førstkommende Valg, thi han kan være forvisset om, at den store almindelige Befolkning ser paa Forholdene, som vi gør, og det skal nok vise sig, at de vil tale paa en saadan Maade, at det kommer til at synges ikke bare i hans Øren, men i hele Hovedet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Holger Larsen: Jeg vil blot konstatere, at den højtærede Minister en halv eller trekvart Time efter, at han havde talt, ikke anede et Suk om, hvad han havde talt om. Han var ikke i Stand til at erindre, at han havde henvendt sig til mig; jeg var nu en Gang ikke værd at henvende sig til. Det nytter jo ikke at diskutere, naar den højtærede Minister ikke kan huske, hvad han taler om.

Den højtærede Minister har mærket Vinden blæse fra Erhvervslivet, siger han. Selv om jeg nok ved, at der er nogle Erhvervsorganisationer, der har været fremme med Resolutioner om at faa de sociale Udgifter nedbragt, vover jeg dog at paastaa, at de tre Fjerdedele af Danmarks Befolkning ikke ønsker, at der skal spares paa Hjælpen til de gamle. Den højtærede Minister stiller Regnestykker op og siger, at vi har ikke vundet noget ved vor Agitation for de gamle, naar Talen er om Stemmer. Jeg har aldrig sat denne Agitation i Forbindelse med Erhvervsfølelsen af Stemmer, jeg har altid arbejdet for de gamles Skyld alene; det er maaske modsat den Maade, den højtærede Minister arbejder paa. Før